

Hodnocení bakalářské práce Terezy Šafaříkové Analýza knihy povídek Hovězí kostky.

Téma práce nabídlo autorce úkol dosti zajímavý – prostřednictvím knížky povídek spisovatele již dosti renomovaného „*Analyzovat knihu povídek Hovězí kostky – prostředí, postavy, kompozice, jazyk*“ (viz Zadání), to v kontextu jeho dosavadních literárních aktivit („*Zasadit knihu povídek do kontextu autorova díla*“), a nabídnout reflexe knihy – opět dle Zadání: „*recenze v časopisech, novinách, internetu*“.

Nepodařilo se. Předně by si již v Úvodu musela autorka vyjasnit svoji „pozici“: „**Budu se tedy snažit..., a v nich se následně zaměříme...**“ (s. 2); varující je i nejasné povědomí o jejích dalších tvůrčích záměrech signalizovaných (zřejmě podprahovým) přiznáním: „*V závěru práce jsem se pak zabývala náhodným výběrem recenzí a názorů o této knize*“. Toto není šťastný začátek.

Celá práce žel zanechává rozpačitý dojem spěchu, náznakovosti, nehotovosti, nahodilosti již při prezentaci jednotlivých příběhů, a jistá ledabylost či spěch (snad nikoliv neznalost!) jsou evidentní i v práci s jazykovým materiálem, snad jenom tak jsou vysvětlitelné (nikoliv omluvitelné) chyby téměř na každé stránce – gramatické, stylistické, ba i v pasážích citovaných. Namátkou:

„*V textu se také setkáváme s historkami nemající žádný význam...*“ (s. 14),

„*Povídka pak následně pokračuje schůzkou se svým synem...*“ (s. 16),

„*Hlavními postavami jsou ale rozhodně takové postavy mající s hrdinou například společnou historii či se v knize objevují vícekrát*“ (s. 16),

„*V závěru povídky se však Betyna dává dohromady s kamarádem Kolejkou a vztah tím mezi Honzou končí*“ (s. 18),

„*V povídce Návštěva se objeví popis bytu, který bez pohyb tuto všednost vystihuje*“ (s. 19),

„*Zmínila jsem se o specifických promluvách napomáhající „slyšet“ daný dialog...*“ (s. 20),

„*Na rozdíl od výtvarného umění mající možnost prostorového zobrazení, literární zobrazení takovou možnost nemá*“ (s. 20),

„V knize *Hovězí kostky* se objevuje hodně vedlejších postav, avšak **nejsou stále**“ (s. 22),

„*Těchto jedenáct povídek zachycují úseky a změny...*“ (s. 28),

„*Hovězí kostky patří mezi novodobé literární dílo*“ (s. 30),

„*Jde snad pouze jen o funkci estetickou*“ (s. 30),

„*V životě se nezachytí jak v rodinném životě, tak ani v tom pracovním*“ (s. 32).

Předchozí neuvádím s radostí ani s potěšením, uvedené nedostatky (nezmiňuji zdaleka všechny) mi pouze naznačují značnou autorčinu bezradnost či nesoustředěnost v průběhu práce, jež – žel – se objeví i v Závěru, kde by myšlenkový potenciál autorky měl být nanejvýš koncentrovaný; zde se dočítám, že:

„*Mojí snahou bylo porovnat, zda u nich (rozuměj „povídek“) došlo k nějaké razantní změně a zda se během jednotlivých povídek vyskytují některé postavy objevující se v díle vícekrát*“ (s. 36),

„*Nejznámějším názvem knihy se pak rozhodně stal zfilmovaný román O rodičích a dětech*“ (s. 36),

„*Pro přehled jsem se zaměřila na šest recenzí či článků*“ (s. 36),

„*Ve shrnutí těchto hodnocení jsem vybrala nejzastoupenější body*“ (s. 36).

Toto jsou však nedostatky pouze zjevné; z práce ke mně promlouvají ještě jiné, „hlubinné“: autorka v seznamu použité literatury uvádí jména hodná respektu (D. Hodrová, L. Lederbuchová, T. Kubiček, P. A. Bílek), nedomnívám se však, aspoň práce mne nepřesvědčuje, že se studiu jejich textů věnovala s náležitou pozorností a péčí – v pasážích věnovaných prostředí, postavám, kompozici i jazyku by jistě byl její text inspirovanější a fundovanější.

Povrchnost, nejistota mohou signalizovat nevyzrálou autorku nebo spěch a chvat při kompletaci bakalářské práce, jakkoliv autorku neznám, dávám přednost druhému.

I z tohoto důvodu nemohu práci k obhajobě doporučit.

V Plzni 15. 7. 2016

Jiří Staněk

